

Versos de novembre

PER LO GAITER DE CALDERS

Hem viscut un mes d'octubre
èpic, convuls, trepidant;
un mes en què hem fet història,
malgrat tot il·lusionant
en veure que som un poble
de llibertat sedejant.
De vots, vam omplir les urnes
quan les vam tenir al davant
per més que la policia
ens seguís amenaçant
i vam guanyar el referèndum
de manera espatarrant.
Però, renoi, quina pena!,
tot s'ha anat embolicant
i tothom ara pot veure
l'Espanya més arrogant
que no vol ni admet diàleg,
que respon empresonant
els nostres líders polítics
de manera denigrant
i amb folla set de venjança
per la pedra els va passant,
mentre que al govern del PSOE
se li'n fot. És indignant!

¿On queda la democràcia,
amics meus, ho sap el vent?
¿Com és que avui se'ns esclafa?
¿Com és que Europa consent
que el més foll neofranquisme

se'ns imposi vehement
mentre mitja Espanya es renta
les mans impúdicament,
i l'altra mitja, grollera,
exigeix que el president
Puigdemont sigui entre reixes
per haver escoltat la gent?
Que no demanem la lluna,
només un país decent
on la gent pugui expressar-se
per la veu del Parlament
i pel voler de les urnes,
com hem fet i anirem fent.
Si d'això uns en diuen rauxa
jo en dic alliberament.
No deixem que ens esclavitz
el seny fals, indiferent,
que no té set de justícia.
Que vagin a tomar vent!